

AREA GEODETICKÁ FIRMA

G.K. spol. s r.o.

tel: 603 256 175
U Elektry 650, 198 00 Praha 9

- zaměření staveb pro kolaudaci
- vyhotovení geometrických plánů
rozdělení pozemku, věcné břemeno
- vytyčení vlastnických hranic
- znalecké odhady nemovitostí
- radonový průzkum
geologie, hydrogeologie
- právní servis
kupní smlouva, darovací smlouva atd.

10% SLEVA

Speciální jarní nabídka.
Sleva 10% na všechny nabízené služby.
Platí do 21.6.2010.

www.area.cz

area@area.cz

HSShop.cz

Internetový prodej bazénů Intex Tampa a Orlando, bazénové chemie AquaMar, BlueOne a bazénového příslušenství (solární ohřev, čerpadla, čištění bazénů, teploměry, hadice, lepidla, pumpičky, krycí a podkladové plachty apod. Kompletní nabídku můžete vidět na

www.hsshop.cz

Veškeré dotazy můžete zasílat na hsshop@seznam.cz popř. telefonicky 734370351 po 17 hod. Miloslav Šulc, PŘEZLETICE. Praha-východ

CVIČENÍ PRO ŽENY

každé pondělí 19.30–20.30 h
v sále obecního úřadu

Váš Major domus

vaše starosti s domem, bytem a záhradou na naší firmě

správa a údržba nemovitosti

www.vasmajordomus.cz

VAŠE DOTAZY, PŘIPOMÍNKY ČI POCHVALY PŘEDÁVEJTE, PROSÍM AŽ UŽ V PÍSEMNÉ ČI ELEKTRONICKÉ PODOBĚ DO SCHRÁNKY OÚ!

OBCENÍ ZPRAVODAJ – vydává Obec Přezletice, evidenční číslo MK ČR E 19096, vychází čtvrtletně, náklad 500 kusů.
Redakční rada: ing. Ludmila Červínová, ing. Veronika Vrecionová, ing. Ladislava Kopáčová, grafická úprava: Josef Slunéčko.
Redakce a příjem inzerce zpravodaj@prezletice.cz. Uveřejňované příspěvky nemusí vyjadřovat názor redakční rady

OBCENÍ ZPRAVODAJ

Pálení čarodějnic trochu jinak

TÉMA ČÍSLA: **Naše děti**

Z OBSAHU:

- Velká letní soutěž
- Nad vašimi dopisy
- 302 PAGE
- Knižní novinky
- Přítel pes

Přezletice • čtvrtletník zdarma • červen • číslo 20

PŘEZLETICE V OBRAZECH

Já tu ODS prostě žeru!

Pst, nerušte, poslouchám projev...

...starostky z Čakovic.

Majitelka krámků obhlíží, zda budou mít čarodějnice dostatečný výběr.

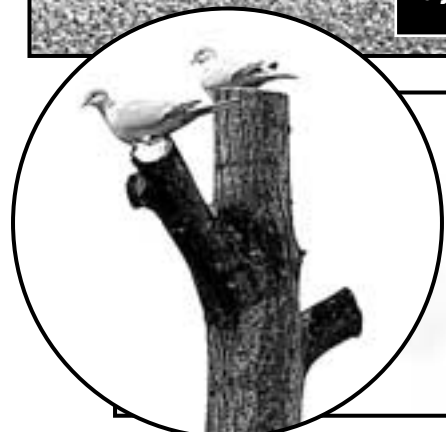
Blesk jedné z prvních letošních bouřek doslova rozštípl mladý akát u zahrádek ve Ctěnic-kém háji.

Má silnou motorku a silný projev - jak jinak si vysvětlit jeho počínání v okolí naší obce: jezdí cestou necestou a tak rychle, že slyšíme teprve zvuk jeho motorky a chlapec je v trapu. Bez značky, pláší koně, prostě je to frajer!

„Jarním loukám, pojd' hrát, jarním....“ Letos nás pampelišky doslova zavalily. To ještě bylo na jaře teplo, koně byli v ohradě, sluníčko svítilo... A teď? Darmo mluvit.

Kdepak ty, ptáčku, hnízdo máš? Ve větvích to asi nebude.

Milá Toničko, ještě jednou všechno nejlepší k Vaším báječně kulatým narozeninám.

Malá vzpomínka na Velikonoce a společnou výrobu kraslic, košíčků a věnečků a hnízdeček... třeba i s modrými vajíčky (copak se z nich asi vylihnou za ptáčky)

Letošní sněhové nadělení přineslo záplavy i k nám a louka se proměnila v ohromné jezero.

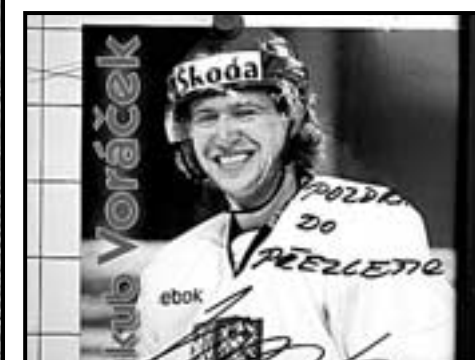
Tak už nás nikdo nechce, nepotřebuje,... ležíme tu jako na hřbitově.

Hrby a nehrby.

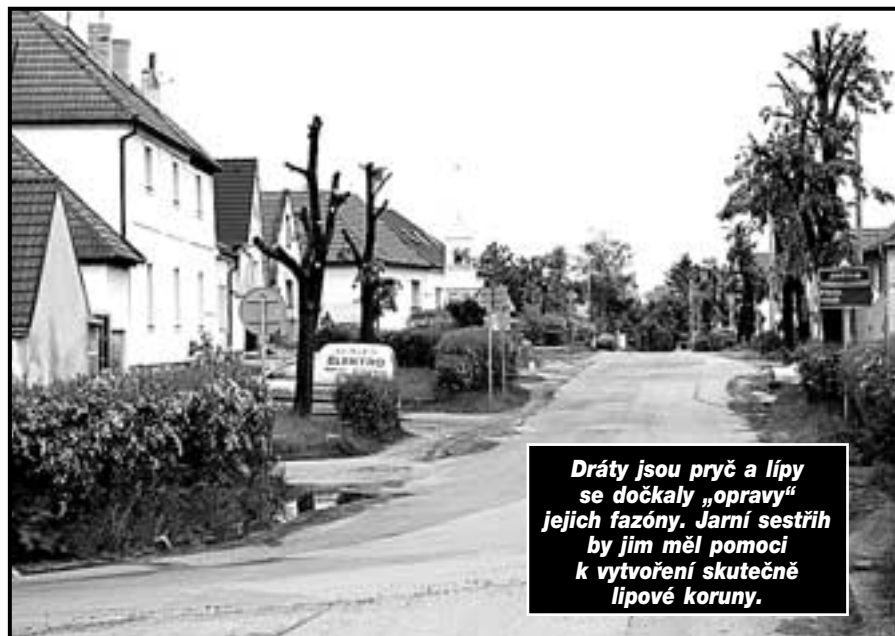
Tak nám archeologické naleziště na Zlatém kopci vydalo další poklady. Z kterého pak jsou asi roku?

Tak tohle je panečku jiný sportovec. A nechá-li letošní mistr světa v ledním hokeji Jakub Voráček pozdravovat v Přezleticích, hned mám chuť vyvěsit zase na plot naší vlnjku.

Prej, že házíme papírky od dobrot na zem! Já je naopak všude uklízím, myslí si Květin malý pomocník.

Dráty jsou pryč a lípy se dočkaly „opravy“ jejich fazóny. Jarní sestřih by jim měl pomoci k vytvoření skutečné lipové koruny.

Když je to poprvé...
S jedním volebním lístkem šup do urny, s „jedním povolebním“ šup do sebe!

Tak kdo to tedy vlastně řídí?

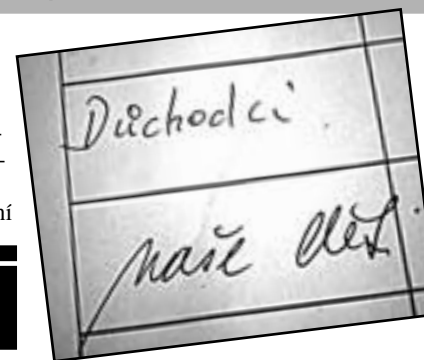
Přezletické jaro

PŘEZLETICKÝ HYDE PARK

To za nás nebývalo. To my jsme se uměli jinak bavit. Dvě věty, které neodmyslitelně provázejí další a další generace náctiletých (a jsou podobně oblíbené jako dotazy typu: Co ve škole? Co bylo k obědu?) a následují ihned po nějaké teenage action.

Asi to tak bude vždycky, protože se kulturní

Naše děti A co vlastně od sebe čekáme?

S nařízením „Prostě přijedeš poslední třístadvojkou“ asi neuspějeme (naš názor) a nechat někde „naše děti“ až do rána (jejich názor), to je zase pro nás silná káva. A Generation Gap propuká naplno.

Jenže to by nebyly naše chytré děti, aby něco nevymyslely. No, děti ... vždyť jsou to čerství dospělci, přesto výraz „naše děti“ nemohu nepoužít, protože jsou pod ním vedeni v seznamu akcí se společenském sále. Nicméně stále tráví čas na „fejsu“, kde se domlouvají na kdejakých p... pardon věcech. A najednou se objevuje pozvánka na První privátní párty v třístadvojkě, místo konání společenský sál OÚ Přezletice, datum pátek 19.3. Páčka skoro doma, no to je paráda!

a společenské využití „mladých“ opravdu s každým dvacetiletím mění a na svou dobu nedá nikdo dopustit – prarodiče tančili na čajích v blízkém okolí a jejich rodiče je více či méně tajně kontrolovali, rodiče se vlnili v rytmu Bee Gees, Pomády a koly s rumem, a ostražitě oko jejich rodičů je sledovalo alespoň z pozdálí (mně speciálně v uších zní věta mé maminky: A chovej se tak, jako bych tě viděla).

A dnešní „děti“? Většina studuje v Praze a tamní nabídka klubů s hudbou je neomezená, jenže my rodiče je máme tak nějak z ruky a o noční cestě domů nemluvě. To je zvláště v představách matek opravdu syrový horor. Což o to, mladší „děti“ se vyzvednou ve 23 hod na metru, starší o půlnoci, ještě starší s posledním metrem, ale se vzrůstajícím věkem „děti“ stárnou i rodiče. A tak se pomalu mění role v tom, kdo komu dává první dobrou noc, a fakt po nás, milé děti, nemůžete chtít, abychom vás po nocích svázeli každý pátek či sobotu domů. Nehledě na to, že i my se chceme pobavit s přáteli při sklence alkoholu, a to už vůbec za volant nemůžeme. Takže jak z toho ven?

Podle ranního výrazu mého syna se párty opravdu vydařila. Bohužel to nebyl názor všech, v pondělí ráno bylo na úřadě „boží dopuštění“ – tohle a támhleto, no a tohle ... a v půl sedmé v sobotu ráno byl venku rozbitý půllitr a na studni nedopité pivo.

Nebyla jsem na místě a vše znám jen z doslechu, ale osobně si nemyslím, že by to byl takový problém. Sama jsem v sále připravovala několik rodinných oslav a úklid jsme dělali během víkendů a ne ihned po akci; to nad ránem ani není proveditelné.

Záporné reakce některých dospělých jsem znala, ale co na to „naše děti“? Vždyť přece zas tak nic hrozného neprovedly a chybami se člověk učí, jak jim vtoukáme od mala do hlavy.

Nechci jim nijak nadbíhat a nadřozovat, ale posuďte jejich názory sami (na 302 Page i v krátkém rozhovoru Mají své názory), já jim držím palce! A že po sobě dokážou i umýt nádobí, na to se přijdou jednou snad i podívat, protože to doma rozhodně dobrovolně nedělají.

LC

„Zakřiknutý“ vandalismus

Hlavně to nezakřiknout, říká mnohý z nás a hned klepe na dřevo či vlastní zuby. Asi jsem na to zapomněla, když jsem se zapojila do květnové ankety o vandalismu, který pro celý Náš region – sever zpracovávala šéfredaktorka Zdeňka Staňková. Někteří z vás si jistě vzpomenou na můj „hrdý závěr“, že se vlastně vandalismus ve daném slova smyslu u nás v obci skoro nevyskytuje. Ovšem jenom skoro, jak jsem se mohla přesvědčit hned v pondělí 7. června.

Během jedné z víkendových nocí se na ulici Veleňské, Modřínové, Spojovací (na značku zákaz vjezdu „autor napsal“, co si o ní zhruba tak myslí) a Dolní návsi objevila sprejerská díla. Většinou našťástí svými grafity umělec či umělci „ozdobili“ jen dvířka od HUPu, elektrických rozvodných skříní nebo domácích ústřednů na telefon, což by mohlo jít dobře umýt, a nové ploty či fasády zůstaly až na dvě výjimky nedotčené. Jednou z nich je štítová zeď domu na rohu Veleňské, Jiřinkové a Javorové, kterou teď zdobí fialový odborný lékařský název pro mužské přirození, a to dokonce s vykřičníkem! – tady ale musím ohodnotit autorovu rozvinutou slovní zásobu, protože by se to dalo napsat mnoha jinými horšími slovy. Druhou pak je čára na zdi vedle vchodových vrat u Bervida.

Víník nebyl přichycen při činu, zatím se nikdo nepřiznal... stíny podezření však jsou, důkazy bohužel ne. Třeba se pachatel chytne za nos a v noci nebude nápisy psát, ale tajně je odstraní.

OBECNÍ POLICIE KOLEČ INFORMUJE...

I v letošním roce naše obec využívá služby policie obce Koleč. Opět se ukázalo, že bez policejní kontroly zejména dopravních přestupků nelze donutit řidiče respektovat dopravní značky a povolenou rychlost.

Přestupek	únor	březen	duben
Nedovolené stání vozidla na pozem. komunikaci	9	4	0
Nedovolené vjezdy do míst, kam je to zakázáno	6	8	6
Překročení povolené rychlosti	0	5	6

Jiné přestupky našťástí zjištěny nebyly, nicméně je vidět, že potřeba neustálé kontroly je na místě – kdykoliv zde policie hlídkuje, vždy zachytí nějakého „piráta silnic“ (a to dokonce i v případě, že měří v obci rychlost a na tuto skutečnost dle zákona upozorňuje dopravními značkami).

ZO

Koná-li se u nás nějaká kulturní akce, nechybí na ní nikdy věčně usměvavá a dobře naladěná „šik baba“ paní Schneiderová z Veleňské ulice. Při vyprávění používá přímou řeč a kdyby chtěla, historku by vám sehrála jako one woman show. Nemohu si neodpusťtit hned otázku: Nehrála jste divadlo?

Na slovíčko s...

PANÍ HELENOU SCHNEIDEROVOU

„No samozřejmě! Hrála jsem s přezletickými ochotníky, dokonce i se svým mužem jsme stáli na jevišti zdejšího kulturáku. To byly časy. Za války jsem jeden čas hrála i v michelské Besedě; ale dostala jsem se k hraní vlastně náhodou. Ráda jsem se bavila a ostatní, zejména mládež, se rádi bavili se mnou. A když jsem v jednačtyřicátém přišla do Prahy, seznámila jsem se krátce na to s ochotníky z Besedy, kteří mne hned vzali mezi sebe.“

■ Z jedné besedy o historii Přezletic vím, že nejste původem Přezletanda, ale přišla jste za okupace jako sedmnáctiletá sama do Prahy z Ústí nad Labem. Proč sama?

Odpovědět se nedá pár slovy a tak se vracíme časem ve vzpomínkách na začátek první republiky, kdy se mladí lidé chodili učit k vyhlášeným mistrům svého řemesla třeba z Polabí do Ústí nad Labem. Budoucí maminka se svými dvěma sestrami přijíždějí z Chotělic. Učit se na švadlenu, tatínek se svými dvěma kamarády z Jikve, Skrýšova a Loučně zase na ševce. Jednoho dne se prostě potkali a bylo to. Paní Schneiderová se vrací do dětství, občas se jí v očích zalesknou slzy, ale pak se zase hned začne smát, když si vzpomene na nějakou příhodu ze školy. A já poslouchám a poslouchám a občas mi jde i mráz po zádech jaká to byla hrozná doba a co všechno si naši prarodiče prožili.

„Bydleli jsme v Krásném Březně, kde si tatínek našetřil na dům. Sice to nebyl jeho úplně vysněný domeček, protože chtěl zahrádku a náš dům stál na rohu hlavní třídy,

Chodila jsem do české školy a po ukončení 5.třídy mě dal tatínek zapsat do 5.třídy německé školy. Věděl, že bych chtěla studovat, protože učení mi vůbec nedělalo problémy, a němčina byla v Sudotech velmi důležitá. A 5.třída německé školy opakovala látku za předchozí 4 roky; pak jsem nastoupila do šestky zase do české školy.

Jenže konec 30.let byl hrozný a Němci se chovali jako páni. A ty pochody „Ordnerů“ s loučemi, jejich bubnování a hlasitý zpěv, to byla hrůza a my to na hlavní ulici měli z první ruky. Občas přiletěla do okna i dlažební kostka. Tatínek tehdy zavel „že takhle ne!“

ale byl prostě jeho. Navíc měl v přízemí dva obchody a v jednom si tatínek zřídil nejen ševcovskou dílnu, ale prodával tam ručně šité boty. Sám je sice nešil, ale jezdil je naku-

a poslal nás s bratrem do svého rodiště Jikve. Jenže přišel Mnichov a my se honem vraceli k rodičům do Ústí.

Do školy jsme mohli už jen do německé. Když si vzpomenu jak po mně Němky plivaly, ...“ Slzy v očích vystřídá smích nad hloupostí svých spolužaček: „Vůbec neuměly algebru, tak mě učitel pověřil, ať jim to vysvětlím – ty Němky prostě byly blbě. Já měla i nadále spíš jedničky, jen německý dějepis byl na trojku.“

■ Vy jste neodešli do vnitrozemí jako většina Čechů?

„Víte, on tatínek tady měl svůj vysněný dům, na kterém těsně před válkou opravil střechu; samozřejmě neměl peníze a tak si napůjčoval od svých příbuzných. Přece ten dům nemohl opustit, vždyť musel splácet dluhy. Tenkrát jel až do Drážďan „optovat“ za celou rodinu, abychom mohli jako Češi zůstat doma a nebyli z nás Němci.“

■ Vy jste ale odjela v jednačtyřicátém sama do Prahy?

„Já prostě musela pryč, oni mi Němci nedovolili do-

končit školu, přestože mi chybělo půl roku do maturity. Ředitel školy mi poradil, ať napíšu žádost o povolení k dokončení studia přímo Goebelsovi. Před Vánoci 1940 přišlo zamítnutí a já řekla rodičům: „Takže já jedu do Prahy, tady nebudu!“. A bylo to. Odjela jsem ke strýčkovi do Ruzyně.“

■ A udělala si maturitu.

„Bohužel ne a do teď mě to mrzí. Jenže to nešlo, já musela začít vydělávat peníze, protože jsem chtěla „splátnit pobyt“. Našla jsem si práci nejdřív ve smíchovské Waltrovce a pak v Auto Avia, kde jsem prošla snad všemi odděleními jak v kanceláři na Vinohradech, tak i provozovně v Holešovicích, kde se předělávala auta na dřevoplyn. Vystřídala jsem i několik podnájmů, protože u strýčka to nešlo; bydlel v bytě školníka a nemohl mít nájemníka.“

Dvě hodiny utekly a já stále se zatajeným dechem poslouchám příhody osmnáctileté dívky, která přišla do Prahy ze Sudet. Nejen že vše samostatně zvládala, ona si i za války dokázala život užívat (její oči už se jenom smějí). Musím ale najít cestu do Přezletic, takže:

■ Jak jste se dostala do Přezletic?

„Měla jsem tu strýčka pana Mansfelda, také ševce, a k nim jsem jezdila. Měli dceru o pět let starší a s ní jsem o víkendech trávil čas. Chodily jsme do vinořské sokolovny, kde se promítal biograf. Na schodech stávali chlapi z Přezletic a já po nich na popud sestřenic pokukovala. Ona v té době už chodila s Hruškou, který měl velkého kamaráda Šnajdra (je paradoxní, že za války se psalo jméno česky; až pan farář dle matriky jméno poněmčil). Vidím je jako dneska, jak se v kluboucích a balaňácích „předvádějí“ na schodech. No a Šnajdr byl z nich nejhezčí. A bylo to. Byl to fešák a sportovec, byl brankářem fotbalového týmu. Ale byl i romantik, a protože věděl, že mám ráda kytky, tak mi na každé rande nějakou přinesl; dokonce jsme spolu i hráli ochotnické divadlo. Takže už nebylo nač čekat a 13.září 43 jsme měli svatbu.“

■ A zbytek války už jste byla Přezletandou.

„No a ke konci války se nám 18.dubna narodila dcera. Málem jsme se toho ale ani nedožili. Na Květnou neděli začali Němci bombardovat Vysočany, Satalice i Kbely. Byly to tříštivé bomby a padaly až u nás. Jedna spadla v Kubelkovic zahradě. Nejdřív jsem se schovali do sklepa, ale babička křičela, že nás to tam zasype, tak jsem utíkali na pole. Tam mě můj muž schoval do hromady hnoje a ještě si na mne lehl, aby mě chránil.“ Začne se smát: „Ještěže se Helena nenarodila na hnoji!“

To by ani nebyla paní Schneiderová, kdyby se nesměla na celé kolo a nezakončila tak naše povídání vtipem.

Nedá se nic nedělat, musíme končit, ačkoli její vypravování je spíš na knihu a ne do omezeného formátu zpravodaje. Škoda.

Nemohu si ale odpustit na závěr ještě jednu věc – taková energie a chuť užívat si života (teď se chystá do lázní, aby byla fit na další zájezd do zahraničí se svými kamarády důchodci), ta se hned tak nevidí. Někdo pro dobít svých baterek objímá stromy, já po 2,5 hodinách strávených ve společnosti paní Schneiderové mám chuť se pořad usmívat. Děkuji. LC

HISTORICKÉ DR(O)BEČKY

Prázdninový červenec je za dveřmi a s ním na nás čeká spousta letních zábav, třeba i sportovních. Nejinak tomu bude v Přezleticích, kde se v sobotu 17. 7. 2010 uskuteční již 24. ročník memoriálu v malé kopané O POHÁR MILANA JAVORNICKÉHO.

Většina místních turnajů neřekne jinak než Memoriál Emany Javornické. Milan, nazývaný svými přáteli a známými Eman, byl velkou postavou místní kopané. Svým entuziasmem a vůlí dokázal strhnout k fotbalovému zápalu všechny své spoluhráče, a to nejen při zápasech. Ačkoliv se mnohým nechťelo dát do tréninku všechno, přirozená Emanova autorita je dokázala natolik strhnout, že „jezdili nahoru dolu“ až do totálního padnutí.

Eman Javornický se narodil v Přezleticích v roce 1948 a mládí prožil se svými 4 sourozenci v malém domku v Akátové ulici. Po svatbě v roce 72 se přestěhoval do původně drážního domku v Čelákovících, kde se manželům Javornickým po dvou letech narodil syn Milan. Ačkoliv se Eman vyučil asi ševcem (vzpomíná jeho syn), dlouhá léta pracoval na dráze; nejprve jako pochůzkář, kdy na úseku trati mezi nádražím Vysočany a Horními Počernicemi kontroloval stav tzv. železničního svršku (např. upevnění pražců a kolejnic). Později si přibrál ještě údržbu výhybek.

Je zvláštní, že člověk tak zapálený pro sport, zejména pak kolektivní, trávil svůj čas v práci sám. Možná měl tak čas přemýšlet o své druhé lásce, rockové hudbě, které věnoval mnoho svého času. Nebyl sám aktivním hudebníkem, o to víc hudbu poslouchal a pro originální „el-píčko“ byl ochoten jezdit na tajné burzy, často i do Polska. Pořídil si kvalitní aparaturu ze západního Německa a pro své známé (často i ty méně) tvrdou rockovou muziku „stahoval“ z LP desek na kazety, které pak zájemcům prodával. Za to byl pochopitelně trnem v oku tehdejšími policajty a podivámeli na jeho fotku z tehdejší doby („Mánička“ jako vyšitá), nelze se asi divit, že si našel práci, kde ho nikdo tzv. neprudil.

Jeho otevřená povaha ho mimo jiné dovedla mezi dobrovolné dárce krve a nepočetné dárcovské odběry se staly jeho pravidelnou rutinou. Janského plakety si ce nezískal, ale dokázal tak zprostředkovaně zachránit život mnoha lidem. Je velkým paradoxem, že sobě ho zachránit nedokázal. Možná měl ten den moc práce,

možná mu jen jeho charakter nedovolil vynechat směnu a tak dne 11. března 1988 šel po jednom takovém odběru nikoliv odpočívat domů, ale zkontrolovat svůj rájón na trati. Jeho tělo, oslabené odběrem krve, ho bohužel zradilo. Ačkoliv měl po mnoha letech v podstatě všechno

ny průjezdy vlaků v malíčku, tento den to tak nebylo. Namazal výhybku, poodstoupil a pokynul rukou strojvedoucímu projíždějícího vlaku, že o něm ví a... lehce se zapotácel a vstoupil do druhé koleje, kde zrovna projížděl vlak...

Tak se zcela nečekaně uzavřela životní kniha člověka, který svou krví zachraňoval jiné, ale sebe díky jí připravil o život. LC

Mají své názory

Nepatří do škatulky dětí, ani škatulky seniorů, tak je vyřadíme z našeho zájmu - takhle nějak to vypadalo do jara letošního roku v naší obci. Maximálně se snesla na jejich hlavy kritika za dělání nepořádku a kraválu, lajdání ve škole, lenost při domácích pracích, ... v podstatě lenost cokoliv dělat.

Naštěstí to není tak docela pravda, protože parta nadšenců z Přezletic a okolí, vlastně čtyři kluci těsně dospělého věku; Tomáš promíne, ten je starší, se rozhodli tento názor malinko změnit. Založili klub s příhodným názvem 302 a uspořádali již dvě privátní přezletické párty. O té první se píše v jiné části zpravodaje, o průběhu druhé vlastně taky, tak se pojďme zeptat kluků na klub jako takový:

■ Klíčové otázky: Jak vás napadlo uspořádat párty v třístadvojce?

MÁRA: „Chtěli jsme něco nabídnout místním kámošům na páteční večer. Na diskotéky se vyrazí hlavně v sobotu, a to většinou do Prahy, v neděli se doladuje škola, samozřejmě po vyspání se, a pátek byl takové prázdné.“

PATRIK: „Měli jsme zkušenost z lednové oslavy narozenin, že sál je super místnost pro nějakou akci, tak proč toho nevyužít.“

MÁRA: „Zapařit si vlastně doma, nemuset nikam v noci jezdit nebo muset někde přespávat, to je přece výhoda. A tady se domů každý nějak dostane, nehledě na to, že dokážeme lehce unaveného kámoše dovést až domů. Rozhodně ho nenecháme se někde potáčet.“

Líbí se mi upřímnost, se kterou se mnou kluci mluví, protože samozřejmě vím, že se někteří umí pěkně „zbourat“, obzvláště při velmi lidových cenách nápojů. Heslo „ostrý start a brzo v cíli“ někteří berou skutečně doslova, ale na druhou stranu jsou zase brzo doma v posteli. Kam samozřejmě lehce dojdou, ať s pomocí či bez.

■ Jako matka oceňuji. A co ta 302?

KLUCI: „To je přece stylový. Jezdí tu 302 a párty jede až do prvního ranního autobusu. Na facebooku jsme sice zvali na privátní párty ve 302, ale to vůbec neznamená, že si ně-

kdo nemůže přivést kámoše. Naopak, z hlediska komzumentů je to pro nás pořadatele docela výhodné. Kromě toho se tak na párty nedostane nikdo cizí, vždycky je tu s někým známým z Přezletic, kterej si za něj tak ňák ručí. Kromě toho jsme si domluvili na obci jasná pravidla jako žádné drogy a během akce máme i „kontroly“ z řad dospělejších dospělých. To berem, to k tomu patří.“

■ Otevřít klub pro širokou veřejnost nechcete?

KLUCI: „To určitě ne, ono to ani dost dobře nejde. To už by byla oficiální akce, která musí splňovat různé bezpečnostní i hygienické podmínky (je vidět, že se kluci docela orientují a mají to poskládané dobře), a to už by bylo moc náročné, kromě toho ten prostor není tak veliký a hlavně není jen náš.“

TOMÁŠ: „Problém s místem, kde bysme se mohli scházet, ten se řeší pořád. Já jsem z Víně, a tam nemůžeme dělat vůbec nic. Jednou nám nabídli prostor baráček rychty, který nám hned po jedné akci odebrali. Mít nějaký prostor pro kulečník, šipky, pokec, prostor, který bychom si sami spravovali...“

■ Tak to fakt bohužel. Kulturák je pryč a sál je pro všechny.

KLUCI: „To nevdá, aspoň tak. Jestli se dokážeme domluvit, máme i pár vylepšení, které by se daly použít i na jiné akce. Bude-li si moct tak jednou za měsíc uspořádat párty (další už se avizuje na facebooku na 21. květen), bude to skvělé. Nijak se nebráníme i spolupráci s vámi jako obcí, nabízíme svou pomoc při nějakých vašich akcích.“

■ Skvěle. To určitě berem, vždycky je to na domluvě. Poslední věc – skvělé logo, samolepky, trička, skoro profesionální organizace... to musí stát dost peněz i času?

KLUCI: „Stojí. Ale my si to rozdělili a vlastně využíváme zkušenosti pro další akce. Vlastně i život, protože ještě studujeme a někteří zase budou (smích směrem k Patrikovi). Nijak na tom nevyděláme, spíš máme jen na náklady.“

MÁRA: „Muzika mě fakt baví a míchám hudbu už i pro jiné akce. A tady je to skvělý tým, že si to dělám a vedu celý sám. Hraju i na přání, třeba oldies, takže nejen dunění (ano, tak to my rodiče nazýváme).“

PATRIK: „Jsem za barem a tam si užívám; a od září to budu zase studovat.“ (no sláva, další probuzený co poznal, že bez školy to asi nepůjde)

HONZA: „Já mám na starosti tak nějak všechno; pořadatel i vyhazovač, ale házej na mne hlavně úklid.“ (jasně, klasická holka pro všechno)

TOMÁŠ: „Studoval jsem grafiku, takže udělat logo 302 a propagaci včetně triček a samolepek, to je zase můj obor.“

Je vidět, že se skvěle doplňujete. Už dlouho chci zapojit vás, „naše děti“, do přípravy zpravodaje, tak teď se to skvěle hodí. Nabízíme vám prostor a seznamte své sousedy všeho věku se svými názory, projekty, zájmy. Máte to už jen ve svých rukách, jak se na vás budeme koukat. LČ

Druhá privátní párty ve třístadvojce

Je pátek 9.dubna a já před 21.hodinou mířím mezi „naše děti“ do společenského sálu. Logo párty na dveřích, dole pod schody vylizena kancelář správce obce a na stole místo různých papírů stojí seřazené hejno panáků, nasvícených červenými reflektorem, že vypadají jako zapálené vodky maršála Malinovského. Welcome drink.

U stolečku Honza s kolegou uvaděčem-vyhazovačem vybírá vstupné a nabízí lístky do tomboly. Logo na schodech mne neomylně směřuje do prvního patra. Po stropě běhají barevné odlesky a nad tím vším, vlastně spíš nad dřezem v baru, září barevný nápis 302. Dva černobílí barmani Vláša (černé triko s vytištěnou bílou kravatou s logem párty na zádech) a Patrik (jako kolegův negativ) obsluhují pípu a plnoletým zájemcům čepují pivo

či nalévají víno i tvrdej. Ceník nápojů na sloupu je ve srovnání s obvyklými klubovými pražskými cenami prostě úžasný. Pod ním se skví nápis pro nezletilé: Zákaz prodeje alkoholu a tabákových výrobků osobám mladším 18 let. Kupuj džus, je zdravý.

Potemnělý sál osvětlují paprsky barevných reflektorů pulzujících v rytmu hudby a nad pódiem se otáčí nasvícená „discokoule“. Přítomní zatím sedí u stolů, nikdo netančí, je moc brzo. Dýdžej Mára upravuje cosi na aparatuře a pak jde dolů vítat další hosty; dalším příchozím je Tomáš, autor loga akce a designu triček pořadatelů. Sám má triko oranžové, pochopitelně s nezbytným logem tančících postav a čísla 302; představuje tak triko na 3. párty. Kdo má z příchozích zájem, může si tričko objednat.

Přicházejí další hosté a já se raději vytrácím, nemusím vidět všechno. Mám na organizátory spoustu otázek a tak si ještě domlouváme „rande“ na úterý, kde je náležitě vyzpovídám a zjistím co a jak (více v Mají své názory) LČ

302 PAGE

TEENS

Teens, anglické označení pro nácitileté, dívky a kluky ve věku 13 až 19. Tato skupina lidí tu byla odjakživa. Jen se jí možná neřikalo teens, ale třeba výrostci. Ať už jste v tomto věku byli, jste, nebo vás teprve čeká, tak není špatné vědět, že nynější pubertáči a adolescenti mají stejné problémy, které jste měli, máte nebo vás teprve čekají.

Každého něco trápí v každém okamžiku jeho života. V dnešním 21. století, kdy všechno jde tak rychle ve vývoji kupředu, v některých okruzích extrémně rychle a věková hranice se s určitým typem chování stále posouvá dolů, se není čemu divit, že někteří mladí nejsou veselí, šťastní, aktivní a chovají se tak jak se chovají. Když má člověk štěstí, tak na své problémy na chvíli zapomene, ale stále je má. Ani třileté dítě není bezstarostné. Dnešní mládež potřebuje mít a dělat, to co ostatní je-

ho vrstevníci, protože jinak není dostatečně in a okolí se mu posmívá nebo ho vyčlení. Zde nastává celkem zásadní rozdělení teens, kdy se tvoří „party“ – skupinky, které společně vytvářejí nějaký „styl“ – komunikace, chování, vzhledu, způsobu myšlení. Pokud jedinec není dost adaptabilní je z party vyčleněn, někdy s velkou nenávisťou. Je proto potřeba pochopit, že všichni mladí nejsou stejní a neházej je do jednoho pytle.

Mladí by se dali dělit na dva okruhy: Jednou stranou je ta, která má nějaký cíl, vizi a něco společně vytvářejí nebo dělají, jako se snažíme my z 302. Naší snahou je vytvořit

prostor pro setkání, pobavení, odreagování a spřátelení se. Zveme okolí Víně, Kbel, Letňan a samozřejmě Přezletic a pevně věříme, že spousta lidí si na naší akci našla nové kamarády. My z 302 máme tedy společný zájem a na něm se každý z nás nějakou mírou podílí např.: přípravami samotné akce, nákupem zboží, organizací, financováním, úklidem atd. (věřte, že někdy to není opravdu lehké). Druhá strana jsou ti, kteří touží po něčem novém a hledají nové zážitky, přátelé a pocit. A od toho je tu 302.

Předchozími řádky jsem chtěl jen demonstrovat, že nezlehčujte snahu nácitiletých jen proto, že vás se třeba zrovna netýkají nebo v tom nevidíte uplatnění či smysl. Snad jste získali o naší akci trochu jiný obrázek a o tom co dnešní nácitiletí potřebují. Pokud jste starší než my - nácitiletí, tak mějte s námi strpení, jestli se nechováme zrovna podle vašich představ. Chápeme, že vy máte problémy, ale my také. (Grim3rr)

Nyní pár slov o našem klubu, privátní párty nebo akci, jako takové:

Náš team se pomalu, ale jistě stává známý mezi našimi kamarády, vrstevníky, ale dokonce i mezi staršími občany Přezletic, Víně a přilehlých měst a obcí.

Nejen my, ale spousta našich kamarádů se zapojuje do přípravy akce – jejich ochoty nám s čímkoliv a kdykoliv v rámci jejich možností pomoci si velmi vážíme a chtěli bychom jim touto cestou poděkovat. I my jako celý team si můžeme neskromně připsat také jedno velké plus, a to za práci, kterou jsme odvedli na všech párty. Ze zapůjčeného přezletického společenského sálu jsem se pokusil udělat místo, kde by se bavila mladší věková kategorie. Po každé akci jsme pak hodně zapracovali na vylepšení sálu

i baru, abychom vytvořili místo, kde chceme, aby se ostatní dobře bavili.

Naší párty se snažíme okořenit vždy něčím novým a přiblížit ji, co nejvíce nám naše skromné síly dovolí, svou kvalitou, obsluhou a programem všem velkým diskotékám

v Praze a okolí. Barevná světla v sále, zařízený taneční parket, bar velký jak jen to jde, příjemná obsluha a DJ, který hraje na přání všechny taneční styly od roku 70 do roku letošního, jsou jen něco z mála věcí, které na vás čekají. (mafiozo)

Dětský den

nevadila – počasí je stále stejně hnusné i na začátku června (přeháňky se střídají s deštěm a bouřkami).

Od 15 hodin byly pro děti připraveny oblíbené atrakce jako trampolína, skákací hrad, lanové bludiště, skákání v pytli, hod kroužky na cíl (kterým byly různé drobné odměny) a jízda kočárem či svezení se na koni. Nejoblezenější však byla jen dvě stanoviště – trampolína, na které řádily větší děti (včetně teenagerů), a skákací hrad, kde malé děti litaly od stěn na podlahu jako míčky na squash. Ačkoli byli místní hasiči připraveni jako vždy, chladné počasí nedovolilo dopřát dětem tradiční válení se či následnou bitvu proti všem v hasiči pění. Snad příště.

Vůně pečených buřtů lákala všechny hladovce k ohýnku u kurtů a my dospělí jsme pak tu lahodnou chuť mohli spláchnout vychlazeným pivem. To se to pilo, zejména pak dětem litry a litry limonády, když ODS sponzoruje.

Kolem 16. hodiny na hřiště zavítal i středočeský lídr ODS Petr Tluchoř a s ním popřáli krásné odpoledne i další kandidáti do Poslanecké sněmovny. Paní starostka přivítala polooficiálně mezi Přezletáky všechny nové občany z nových domů Pod zahrady (podle developerů Zlatý kopec) a popřála jim, aby „se jim mezi námi líbilo“.

Zábava pokračovala skoro do 18 hodin, kdy místní hřiště opouštěly poslední skupinky „vysmátých a vyskákaných“ dětí. LČ

Když netradičně, tak netradičně. A začneme hned termínem, který díky spolupřátelství místní ODS připadl už na neděli 16. května. Důvodem změny běžného červnového termínu byl modrý nafukovací skákací hrad, který přivezla dodávka ODS. Před volbami byl totiž v takové permanenci, že dalo paní starostce obrovskou práci „urvat ho“ pro prezletické děti. Dobrá věc se nakonec podařila a při pohledu zpět změna termínu vůbec

KNÍŽNÍ NOVINKY

Starší čtenáři si jistě pamatují čtvrtletní fronty před knihkupectvími, kdy byly dávány do prodeje (nebo spíše pod pult) dlouho očekávané čerstvě vydané knižní novinky. Tato doba je už našťastí pryč a čtenář má dnes a skoro denně nabídnuto nepřeberné množství knih v oběch žánrech. Jen ty domácí knihovny kdyby byly nafukovací a kdyby ty knihy nestály takový „majlant“. Ale hlavu vzhůru, máme tady knihovnu, která nemá sice hned ty nejčerstvější tituly, ale pravidelně každého čtvrt roku se v rámci výměny mezi knihovnami knížky obměňují a každý jí jistě vybere. Dejme ale slovo naší paní knihovnici:

Milí čtenáři, naše malá knihovna se rozrostla o nové knihy v hodnotě 7.000 Kč a pro každého je tu něco: kdo rád vaří, griluje a hlavně jí, tomu přijdou k chuti „Speciality z masa a ryb“, pro kutily a stavebníky je knihy „Moderní interiér“ přímo ideální, milovníci historie jistě ocení „Letopisy královské komory“ 1.-4. díl, začínáte-li s počítačem, jistě oceníte návodů a průvodce „Obsluha počítače v kostce“.

Detektivky, zejména ty klasické (A. Christie „Pověz mi, jak žijete“, J. Cimický „Dívka z přehrad“), jsou nadčasové a ideálním společníkem pro lenošení na zahradě či na dovolené. Kdo dává přednost současnému napětí, ten si může vybrat od J. Grishama knihu „Společník“ či od S. Brown „Odraženou střelu“. Kdo dává přednost před napětím oddychovému čtení, ten si může přijít vybrat z nepřeberného množství beletrie – V. Alexander „Svedení pravého gentlemana“ nebo knihy známé fejetonistky I. Fuchsové „Když je kolo v kufru“ nebo „Když je muž v lázních“. Proto všem současným i budoucím čtenářům raději připomínám, že knihovna je otevřena každé pondělí (i o prázdninách) od 16.00 do 18.00 h. Jarmila Malá

P.S. Blíží se konec školního roku, tak je ideální čas přivést naše ratolesti zpět od počítače ke knize; vždyť i večerníkový kluk z plakátu hlásal „za dobré vysvědčení – knihu“ LČ

Vítání občánků

Druhou květnovou sobotu se sice slaví svátek matek, ale proč nepřidat maminkám ještě jednu slávu – přivítat 14 dětí ročníku 2009 do naší, a teď už i jejich, obce. Den byl jako malovaný a tak slavnostně vyzdobený sál zářil slunečními paprsky, které se krásně odrážejí od skleniček na slavnostní přípitek. V 10 hodin se usadili na židličkách rodiče i prarodiče, na jejich klínech se „rozvalily“ (někteří dokonce ještě dopíjely svou dopolední dávku mléka) jejich ratoletí ve věku 5 měsíců až rok a půl. Starší sourozenci se buď nudili nebo zvědavě pozorovali cvrkot okolo. Však bylo také se na co dívat; na stole ležely připraveny pamětní listy s maličkou krabičkou ve tvaru autíčka, berušky či šneka, ve které se ukrýval malý zlatý přívesek se znamením zvěrokruhu.

Po úvodním slově paní Hanzlíkové je čas pro dvě krátké kytarové skladby, které přednesl její dvanáctiletý vnuk Adam. Hudební geny se opravdu nezaprou, protože jedna ze skladeb je hudebníkova vlastní (složil ji ve věku pouhých 9 let). Mikrofon si vzala paní starostka a krátkou řečí popřála dětem do života hodně zdraví, štěstí a úspěchů včetně pevné vůle vypořádat se se všemi nástrahami života. Následoval podpis rodičů do pamětní knihy, předání „zlatého“ dárčku dětem a maminky dostaly ke svému svátku kytičku. „Takže na zdraví vašich dětí, ale i vás všech“ pozvedla starostka skleničku se šampaňským ke slavnostnímu přípitku.

Skupinová fotografie před úřadem je už samozřejmostí, jen se díky zvětšujícímu počtu narozených dětí stává prostor u smrku nějak menším. LČ

Když průvod, tak jedine čarodějnic!

Ačkoliv je prezletické pálení čarodějnic oblíbené v širokém okolí samo o sobě, kulturní komisi to nedalo a spunktovala opět nějaké překvapení. V 18 hodin vyrazil od Křenů průvod čarodějnic, který prošel od Liliové přes Zahradní a Veleňskou do Spojovací a přes Dolní náves dorazil k hasičárně.

A nebyl to ledajaký průvod, měl i svůj alegorický vůz (multikára), na kterém se vezla slaměná čarodějnice, letošní oběť upálení. Za vozem poskakovalo, tančilo či prostě šlo skoro 15 čarodějnic, z nichž jedna byla odpornější než druhá; dámy si skutečně daly velkou práci se svými maskami, že leckdo váhal, kdo

se za tím ohromným nosem, brejlemi a parukou skrývá. A ty jejich děravé zuby.. fuj!

Po umístění slaměné ježibaby na hranici a následném zapálení ohně daly čarodějnice k počtě koště a jen plameny olízly sukni oběti, spustily srdceryvný nářek. Sbor plaček dirigovala svou kouzelnou hůlkou černokněžnice s netopýřními křídly. A ptáte se proč zrovna ona? Vždyť je to jasné, i zde má hlavní slovo naše starostka! Černokněžnice je „jako vyšitá“, a tak opravdu nejsou daleko od pravdy ti místní, kteří vždycky tvrdili, že „ta naše starostka je pěkná čarodějnice“!

Večer u ohně příjemně ubíhá, buřty se pečou, maso se griluje, pivo teče proudem a kdo chce, může s kapelou zpívat či tančit, nebo prostě jen tak klábosit. Akce se opravdu vydařila, za což patří tradičně díky celé kulturní komisi, a jsem si naprosto jista, že mnohé prezletčanky už teď přemýšlí, jakou maskou čarodějnice příští rok trumfnou ty letošní. Ale jednoduché to fakt mít nebudou, latku totiž nasadily hodně hodně vysoko. LČ

Jarní setkání seniorů

Ve středu 14. dubna proběhlo ve společenském sále OÚ další setkání seniorů, jehož se zúčastnilo skoro 60 našich spoluobčanů. Od 16 hodin bylo pro ně připraveno tradiční občerstvení ve formě kávy a výtečných zákusků, nad kterými se báječně povídalo se svými známými.

Úderem 17. hodiny přichází jedno z dalších překvapení Oliny Hanzlíkové – na pódium se rozverným tanečním krokem blíží bard českého swingu pan Richard Adam. Letos oslaví 80. narozeniny, ale na jeho projevu léta vůbec nejsou znát, zpívá prostě „jako za mlada“. A k němu se posléze přidává celý sál, protože písničky jako Kristýnka, Páni kluci, Vlak jede krajinou či Cestář znají pře-

ce všichni v sále, vždyť co se na ně na zábavách a jejich natancovali! Hodinové vystoupení přeneslo všech-

ny do 50. a 60. let, ve kterých mnozí tenkrát doslova protančili stěevíce. O tom, že taneční kroky rozhodně nezapomněli, nás mohli přesvědčit po večeři, kdy k poslechu, ale hlavně k tanci začalo hrát rodinné duo Zahradníčkových. Parquet před pódium ani nestačil, tanečníci hledali místo kde se dalo a s velkou chutí a radostí tančili a tančili... LČ

Pojedte s námi na tábor

Zveme vaše děti ve věku 6 až 16 let na letní tábor (s dlouholetou tradicí) plný překvapení, tentokrát ve znamení šifry Mistra Leonarda. Na ty nejmenší čeká i kouzelné sluchátko a hra s Machem a Šebestovou.

Termín: 3. 7. - 17. 7. 2010

Místo konání: Varvažov (Jižní Čechy, 12 km od Zvíkova)

Cena: 4.390 Kč (vč. pojištění, stravy 5x denně, ubytování v chatkách)

Více na www.taborprekvapeni.net nebo na adrese zřizovatele ing.Topinky

www.tabory.cz